

Tres-centes trenta setmanes contra la repressió

Amb la Llei d'amnistia aprovada, un grup d'irreductibles tanca més de sis anys de manifestar-se cada dilluns a la plaça d'Alfons XII

Tortosa Òscar Meseguer

Des que els Jordis van entrar a la presó el 2017, un grup d'independentistes irreductibles més o menys vinculats a l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) de Tortosa ha convocat cada dilluns, durant 330 setmanes -només interrompudes pels dies més durs de la pandèmia- concentracions de suport als represaliats per la justícia espanyola. Este dilluns passat, després que la Llei d'amnistia haja sigut aprovada pel Congrés dels Diputats, van fer l'última trobada amb la participació d'una cinquantena de persones entre les quals hi era el nucli dur del moviment, liderat per Pepita Boix, una dona de més de 76 anys convertida en l'ànima de la reivindicació independentista a Tortosa. Un pinyol de mitja dotzena de persones que no han fallat gairebé mai durant tot este període.

L'últim dia, convertit en símbol de la persistència, van acudir també gent dels Reguers, Amposta, Sant Jaume, la Sénia o Calaceit, entre altres. L'ocasió era especial, però el guió -exceptuant els dies en què eren molt pocs- va ser el de gairebé sempre: el Cant dels Ocells, un breu discurs polític, Els Segadors i si hi ha prou quòrum, com és el cas, una sardana. Entre els presents, Rai López, candidat per Junts a les europees; Miquel Franch, president de la Plata-

forma per un Nou Hospital, membres de la CUP o el periodista i expolític Josep Bayerri, entre altres.

Se nota un ambient distès, d'abraçades d'alegria continguda, de retrobaments. La tristor del Cant dels Ocells s'esvaïx ràpidament. I agafa el micròfon Pepita: **"Això no és un punt final, és l'inici d'una nova etapa. Fins ara lluitàvem per la llibertat d'uns encausats per la injustícia espanyola. Esperem que no li tremole la mà a qui ha de signar la Llei d'amnistia [amb referència al rei Felip VI] i que es publique al BOE aviat". "Tenim confiança perquè a poc a poc anem aconseguint coses i la lluita continua", tanca. Montse Hierro va demanar un aplaudiment i un reconeixement sentit per a la "lluitadora" Pepita, que "ho aguanta tot". No ho va haver de demanar dos vegades. Fes bon temps o mal oratge, el grup d'incondicionals no fallava. Si plovia, buscaven aixopluc a la seu del BBVA, explica al SETMANARI L'EBRE Miquel Franch, que s'emociona en fer balanç. Admet que al principi tenien l'esperança que no caldria manifestar-se durant tant de temps, però ara fa un exercici de realisme: **"Tal com veig a la judicatura espanyola, haurem de sortir al carrer amb molta més força, perquè al president Puigdemont no el dixeran venir"**.**

Per la seua banda, Ernest Redó va alertar que **"l'enemic no només és a**

Imatge de la darrera concentració per la llibertat dels represaliats. / Ò.M.J.

"Això no és un punt final. És l'inici d'una nova etapa, i continuarem lluitant.

Pepita Boix

"Tal com veig als jutges espanyols, haurem de tornar a sortir al carrer de nou.

Miquel Franch

fora, sinó també a dins", va assenyalar la falta d'unitat del moviment independentista. **"Fins que no redresem el de dins, no podem anar a fora a fer el ridícul",** va cloure.

ENTRE LA FE I EL REALISME

Mentre sonava de fons una sardana, esta publicació recollia reflexions després de més de sis anys d'insistència abnegada. **"Hi han hagut dilluns de Cap d'Any, de festes, però no hem fallat mai, amb un acte més llarg o més curt, però sempre hi**

hem sigut. Ha pagat la pena, i encara no hem aconseguit la independència, cosa que al final aconseguirem", confia Joan Maria Torres.

Franch recordava com al principi, quan les trobades se feien a la plaça de l'ajuntament, s'incorporava gent de tots els partits polítics que estaven contra la repressió judicial, i també com puntualment han rebut l'escalfor i el reconeixement de figures com Carme Forcadell, Laura Borràs o Jordi Turull, que han participat en algun dilluns de reivindicació. **"Ens**

agraïen el suport, però els dèiem que els agraïts érem nosaltres, a la gent que ha estat a la presó, exiliada o processada. Són coses que et fan emocionar", va afegir.

Quan Pepita ja ha dit el micròfon i prepara un petit refrigeri, li roben uns minuts perquè pose en relleu la seua tenacitat, tot i que no vol acaparar el protagonisme: **"Si feia vent, no posàvem les pancartes i si feia fred, veníem més abrigats",** constata. **"No hem amollat. Això és com qui va al gimnàs, que si busca excuses un dia, després ja ho va dixant"**.

D'anècdotes de les reunions setmanals, se'n podria fer un llibre. **"Un dia se'm va escapar un 'Viva Espanya' i la gent va riure amb afecte",** recorda. La trobada es va diluint en el vespre. Fins i tot la plaça els trobarà a faltar. ■